

[Knud Jespersen.]

handelsministeren i, at der er en lykke i, at vi kan handle med Sovjetunionen omkring tekstiler og med andre lande, hvad enten det er Japan, Cuba, med øvrige af vore produkter. Det viser jo simpelt hen bare i retning af det, jeg pegede på, at hvis man fører en fornuftig og aktiv handelspolitik, så kan man også afsætte sine produkter.

Jeg var noget forbavset, da økonomiministeren gjorde opmærksom på, at hvis vi skulle klare tingene, så skulle vi eksportere os ud af vanskelighederne. Nu ved økonomiministeren — for han er en begavet mand og følger derfor også med i, hvad der sker ude i verden — at alle vil eksportere. Der er ikke så mange, der vil importere, og spørgsmålet er, hvor det er, vi skulle eksportere til, for det kan måske være Vesttyskland, og så nærmer vi os jo lidt af det samme, jeg har talt om, med kontrol med udenrigshandelen. Næsten hele vores betalingsbalanceunderskud for 1974 ligger på Vesttyskland, nemlig 7 mia kr.

Jeg er ikke nogen sortseer, og når økonomiministeren siger, at jeg ikke skal sprede mismod, for det synes han er urimeligt, så vil jeg sige, at jeg gerne vil være med til at råbe hurra for optimismen. Det er da muligt, at man skulle have en minister for optimisme i regeringen, det ved jeg ikke, men man skal have noget at have den optimisme i. Det er ikke nok, at man bare prøver, ligesom den flyvende Yorkshiremand, at sige: jeg kan flyve, hvis jeg tror på det, og når jeg har sagt det 20 gange, så flyver jeg. Han faldt som bekendt på gulvet med et brag, og han fløj ikke. Der kendes kun én legende i verdenshistorien, hvor en mand siger, man kan gå på vandet, og der er kun én person, der har gjort det, men hvis vi troede stærkt nok, så skulle vi kunne gøre det. Men økonomien er en hård krabat; det er ikke nok, at vi tror, det bliver godt, vi må også prøve at finde ud af: hvordan kan vi gøre det bedre? Det er noget af det, vi har peget på under denne forespørgselsdebate.

Så træder denne vidundermekanisme i gang, at økonomiministeren siger: ja men vi har en slags moralsk forpligtelse, vi har været med til at anbefale denne regering. Jeg er enig, vi har en moralsk forpligtelse over for optimismen, men også over for kendsgerningerne. Vi har en moralsk for-

pligtelse med hensyn til optimismen, men den byggede på, at arbejdspladsernes folk på det tidspunkt nærede samme tillid som os til, at man ville prøve at bryde med den cirkel. Det er nemlig ikke hele sandheden, når både økonomiministeren og statsministeren siger: ja men man skal også tælle mandaterne op herinde i folketingssalen. Det kan vi gøre alle sammen, det er ikke så svært, men kendsgerningen er, at næsten alle de politiske forlig udtrykker en fælles vilje til at føre en politik, der mere eller mindre administrerer selve kapitalismens system.

Formanden:

Mere ro, specielt i sidegangen og omegn.

Knud Jespersen (DKP):

I en sådan situation må man nok sige: når man kan lave boligforlig, når man har et forsvarsforlig, når man er villig til en lang række forlig, så udtrykker det jo socialdemokratiets vilje til at arbejde sammen med en anden side af salen, også hvor man ikke har været tvunget til at gøre, hvad man har gjort. Jeg kan ikke lade være med at erindre endnu en gang om denne ulyksalige lempelse i kapitalvindingsskatten; dér var man jo heller ikke tvunget. Det gjorde man ganske frivilligt.

Jeg erkender blankt, at de rigtige kræfter er i mindretal, men hvis vi overhovedet skal forandre på den politik, så bliver det nok nødvendigt, at man dyrker den bevægelse og den aktivitet, der er uden for dette hus, at man lytter til de krav, og at man prøver også at stille det borgerlige flertal over for den vanskelige situation at skulle sige nej til indlysende fornuftige og gode forslag.

Der er sagt om vores dagsorden, at den ikke udtrykker så forfærdelig meget. Folketinget har jo sin egen metode at argumentere på, og man er næsten taknemlig for, at denne mærkværdige, bagvendte logik ikke har vundet genklang uden for dette hus. Hr. Auken siger: der står ikke noget i den, så den kan vi ikke stemme for. Andre gange har der stået alt for meget i vore dagsordensforslag, så kunne man heller ikke stemme for dem. Man afviser sager, fordi de er for store, man afviser sager, fordi de er for små. . .